

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. Mgr. Petrem Kallou, advokátem se sídlem Slavičkova 372/2, Praha 6, proti žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**, se sídlem Policejní prezidium České republiky, Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2019, čj. PPR-18244-5/ČJ-2019-990131, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2022, čj. 15 Ad 13/2019-61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Kally, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl příslušníkem Policie ČR. Rozhodnutím ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie ČR (od 1. 9. 2016 byl tento útvar přejmenován na Ochrannou službu Policie ČR, pozn. NSS) ve věcech služebního poměru ze dne 4. 1. 2011, č. 191/2011, byl propuštěn ze služebního poměru, neboť podle lékařského posudku (ze dne 16. 12. 2010) pozbyl dlouhodobé způsobilosti k výkonu služby z důvodu infekce virem HIV. Žalobce proti lékařskému posudku nepodal písemný návrh na přezkum (i když byl o tomto právu poučen) a proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru nepodal odvolání.

[2] Žalobce následně dne 3. 7. 2012 podal u Ministerstva vnitra návrh na zahájení řízení o přezkoumání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Ministr vnitra přípisem ze dne 25. 9. 2012 čj. KM-143/PK-2012, žalobci sdělil, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru není v rozporu s právními předpisy. Z podnětu žalobce pak vydal Veřejný ochránce práv zprávu o šetření ve věci „Propuštění ze služebního poměru z důvodu diagnostikování

onemocnění virem HIV“ ze dne 22. 3. 2013, sp. zn. 157/2012/DIS/JŠK. V té době dospěl k tomu, že onemocnění virem HIV, a to i v asymptomatické fázi, je možné považovat za zdravotní postižení, tedy zakázaný diskriminační důvod ve smyslu zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon). Antidiskriminační ustanovení zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (zákon o služebním poměru) však podle něj představuje *lex specialis* k antidiskriminačnímu zákonu, a proto na úrovni jednoduchého práva není možné diskriminaci z důvodu zdravotního postižení dovodit. Veřejný ochránce práv dospěl k tomu, že aplikovaná ustanovení služebního zákona včetně vyloučení zdravotního postižení ze seznamu diskriminačních důvodů a automatické ukončení pracovního poměru z důvodu onemocnění virem HIV jsou v rozporu s ústavním pořádkem i právem EU. Žalobci dal ke zvážení podání žaloby dle § 77 odst. 9 zákona o služebním poměru.

[3] Dne 18. 6. 2013 žalobce uplatnil u Útvaru pro ochranu ústavních činitelů nároky z diskriminace. Přípisem ze dne 23. 6. 2013 náměstek ředitele uvedeného útvaru žalobci sdělil, že není kompetentní k přezkoumání požadavku a že věc předává Ministerstvu vnitra. To pak přípisem ze dne 23. 7. 2013 žalobci sdělilo, že jím vzneseným nárokům z důvodu diskriminace nelze vyhovět. Žalobce dne 10. 9. 2013 podal žalobu, kterou se domáhal zadostiučinění v podobě konstatování, že vydáním posudku o zdravotní nezpůsobilosti a následným propuštěním byl diskriminován, a dále zaplacení náhrady nemajetkové újmy ve výši 500 000 Kč. Usnesením ze dne 11. 12. 2013, čj. 10 C 239/2013-10, Obvodní soud pro Prahu 7 řízení o této žalobě zastavil z důvodu, že není dána pravomoc soudů, a hodlal věc po právní moci usnesení postoupit řediteli Útvaru pro ochranu ústavních činitelů. K odvolání bylo uvedené rozhodnutí usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2014, čj. 20 C 122/2014-28, změněno tak, že se řízení nezastavuje. Poté rozsudkem ze dne 16. 5. 2017, čj. 10 C 239/2013-241, Obvodní soud pro Prahu 7 žalobu zamítl s tím, že žalobce nebyl diskriminován. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 11. 2017, čj. 20 Co 343/2017-279, tento rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud však rozsudkem ze dne 15. 8. 2018, čj. 21 Cdo 2550/2018-320, odvolací rozsudek i rozsudek soudu prvního stupně zrušil a řízení zastavil, neboť podle něj není dána pravomoc soudů, a věc postoupil policejnímu prezidentovi k dalšímu řízení. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal ústavní stížnost, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 27. 12. 2018, sp. zn. III. ÚS 3915/18 odmítl jako nepřipustnou pro předčasnost.

[4] Ochranná služba Policie ČR (správní orgán I. stupně) v návaznosti na výše popsany průběh řízení žalobu po obsahové stránce posoudila jako žádost o náhradu nemajetkové újmy. Tato újma měla žalobci vzniknout rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru. Usnesením ze dne 6. 5. 2019, čj. OS-2034-12/2018, správní orgán I. stupně řízení zastavil podle § 179 zákona o služebním poměru, neboť podaná žádost je zjevně právně nepřipustná. Vzhledem k tomu, že zákon o služebním poměru neupravuje náhradu tvrzené nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím, nelze o ní podle tohoto zákona rozhodnout.

[5] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Ztotožnil se se závěrem správního orgánu I. stupně, že úprava odpovědnosti bezpečnostního sboru zakotvená v zákoně o služebním poměru je speciální a dostatečně komplexní. Ve vztahu k nárokům za porušení práv a povinností

pokračování

vyplývajících z rovného zacházení konkrétním rozhodnutím služebního funkcionáře se tedy neuplatní obecná právní úprava obsažená v § 10 antidiskriminačního zákona.

[6] Pro úplnost lze dodat, že žalobce vedle odvolání podal též návrh zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, na rozhodnutí sporu o pravomoc dle § 1 odst. 1 písm. a) téhož zákona, který měl vzniknout mezi Nejvyšším soudem, Ochrannou službou Policie ČR, Obvodním soudem pro Prahu 7 a Městským soudem v Praze. Zvláštní senát neshledal existenci žalobcem tvrzeného záporného kompetenčního sporu, protože služební orgány nárok žalobce posoudily a rozhodly o něm, byť mu nevyhověly. Usnesením ze dne 10. 6. 2020, čj. Konf 13/2019-43, proto zvláštní senát návrh žalobce odmítl.

II. Žaloba a rozhodnutí městského soudu

[7] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze. Rozhodnutí považoval za nezákonné a v rozporu s ústavním pořádkem i právem EU. Uvedl, že byl diskriminován z důvodu zdravotního postižení a že mu náleží nároky na náhradu nemajetkové újmy. Obecně shrnul problematiku infekce HIV a vývoj medicínského pokroku v oblasti její léčby, jakož i konkrétně svůj zdravotní stav s ohledem na jeho nákazu. Dále shrnul právní úpravu ochrany proti diskriminaci. Následně poskytl komparativní náhled na judikaturu a právní úpravu věnující se problematice HIV jako zdravotního postižení a zákazu diskriminace HIV pozitivních osob.

[8] V žalobě uplatnil tři okruhy žalobních námitek. Argumentoval předně tím, že vyhláška č. 393/2006 Sb., o zdravotní způsobilosti, je protiústavní. Stanovila totiž, že osoba, která je držitelem laboratorního průkazu HIV bez klinických projevů může být buď klasifikována jako způsobilá k službě s omezením, nebo jako trvale nezpůsobilá k službě. Osoba s aktivním onemocněním může být klasifikována jenom jako trvale nezpůsobilá k službě. Vyhláška ovšem nespecifikuje, co je v případě HIV infekce myšleno jako „klinický projev“ a „aktivní onemocnění“. Takový paušálně učiněný závěr bez ohledu na individuální posouzení zdravotního stavu a činnosti, kterou má žalobce vykonávat, je nepřiměřeným zásahem do práva na svobodnou volbu povolání a nemá žádný legitimní důvod.

[9] Další okruh žalobních námitek směřoval proti § 77 odst. 2 zákona o služebním poměru, který je podle žalobce protiústavní a v rozporu s právem EU. Protiústavní je toto ustanovení již jen z toho důvodu, že nepokrývá všechny diskriminační důvody obsažené v Listině základních práv a svobod a v mezinárodních smlouvách na ochranu lidských práv a základních svobod. Přijetím antidiskriminačních ustanovení zákona o služebním poměru zákonodárce ústavně nekonformním způsobem snížil ochranu základních lidských práv. Kromě toho, je toto ustanovení v rozporu se Směrnicí Rady 2000/78/ES ze dne 27. 11. 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání (rámcová směrnice) a Listinou základních práv EU. Její čl. 21 zakazuje jakoukoliv diskriminaci na základě zdravotního postižení. Čl. 3 odst. 4 rámcové směrnice pak umožňuje státům vyloučení působnosti směrnice na ozbrojené síly, pokud se týká diskriminace na základě zdravotního postižení a věku. Preambule rámcové směrnice odůvodňuje možnost přijetí výjimky, ovšem stanoví, že členské státy musí vymezit rozsah této výjimky. Český zákonodárce však rozsah výjimky nijak nevymezil, pouze celé pravidlo zrušil. Právní úprava

obsažena v § 77 odst. 2 zákona o služebním poměru představuje podle žalobce tak rozsáhlou a zásadní výjimku, že popírá celý účel rámcové směrnice v oblasti služebních poměrů.

[10] Žalobce nesouhlasil ani s tím, že není dána pravomoc obecných soudů k rozhodování o jím uplatněných nárocích z titulu diskriminace. Ustanovení § 77 odst. 9 zákona o služebním poměru označil rovněž za protiústavní, a to proto, že nelze předpokládat, že by služební orgán, který příslušníka svým správním rozhodnutím diskriminoval, rozhodl o nárocích plynoucích z této diskriminace nestranně a správně. Ochrana, která je poskytnuta žalobci podle zákona o služebním poměru, je při aplikaci výkladu Nejvyššího soudu podstatně snížena oproti ochraně, kterou by žalobci poskytoval § 10 antidiskriminačního zákona (o nárocích plynoucích z diskriminace nejdříve rozhoduje služební orgán, který příslušníka diskriminoval; nedochází k přenosu důkazního břemene; o nárocích rozhoduje správní orgán a nikoliv nezávislý soud; třebaže zde je možnost přezkumu ve správním soudnictví, s ohledem na kasační princip nemůže správní soud napadené rozhodnutí změnit; není možné nárok uplatnit, nebyly-li vyčerpány veškeré ochranné prostředky proti rozhodnutí, jímž mělo dojít k diskriminaci; f) oproti antidiskriminačnímu zákonu lze diskriminaci podle zákona o služebním poměru namítnout v podstatně kratší lhůtě pro odvolání). Podle žalobce neexistuje racionální důvod pro to, aby právě policisté byli vyňati z působnosti § 10 antidiskriminačního zákona. Ustanovení § 77 odst. 9 zákona o služebním poměru je též v rozporu s rámcovou směrnicí, protože pokud směrnice upravuje zajištění přezkumu dodržování povinností „soudy nebo ve správním řízení“, zajisté tím není myšleno správní řízení vedené orgánem, který se diskriminace dopustil. Žalobce dodal, že lze uvažovat i o možnosti, že v rozporu s ústavním pořádkem a unijním právem je celá část dvanáctá zákona o služebním poměru.

[11] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl, aniž by shledal důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu. Neztotožnil se sice se závěrem žalovaného, že žalobcova žádost byla zjevně právně nepřipustná, přihlédl však k tomu, že žalovaný i správní orgán I. stupně se fakticky zabývali danou žádostí i věcně. Na základě závěru o nesplnění zákonem stanovených podmínek pro to, aby bylo možné žalobcově žádosti vyhovět, měl sice služební funkcionář žádost zamítnout jako nedůvodnou, a nikoliv řízení o ní zastavit. Tato vada se nicméně v daném případě nedotkla veřejných subjektivních práv žalobce a jeho právního postavení, ostatně žalobce proti procesnímu postupu nic v žalobě nenamítal.

[12] Ohledně protiústavnosti vyhlášky o zdravotní způsobilosti městský soud uzavřel, že její obsah byl zcela irrelevantní pro posouzení toho, zda vůbec může služební orgán rozhodnout o žalobcem uplatněném nároku na zadostiučinění spočívající v náhradě nemajetkové újmy. Služební orgány ani soud tuto vyhlášku neaplikovaly, protože se věcně nezabývaly opodstatněností tvrzení žalobce, že byl rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru diskriminován. Totéž podle městského soudu platí pro druhý okruh námitek, týkající se ústavnosti a eurokonformity § 77 odst. 2 zákona o služebním poměru. *Obiter dictum* k tomu městský soud uvedl, že zákonu a veřejnému zájmu odporující požadavek na to, aby ve služebním poměru sloužili příslušníci, kteří v důsledku zdravotního postižení dlouhodobě pozbyli zdravotní způsobilost k výkonu služby, nelze obhajovat právem nebýt diskriminován z důvodu svého zdravotního postižení. Ten by odporoval zákonu a veřejnému zájmu. To vše je oprávněným důvodem, proč není zdravotní postižení uvedeno ve výčtu diskriminačních důvodů zakotvených v § 77 odst. 2 zákona o služebním poměru. Krom toho, rámcová směrnice, které se žalobce dovolává, v bodě 18 preambule výslovně

pokračování

pojednává o policii a vysvětluje, že směrnice nevyžaduje, aby policie přijímala nebo zaměstnávala osoby, které nemají požadovanou schopnost vykonávat řadu funkcí, jejichž vykonávání by se od nich mohlo požadovat se zřetelem k oprávněnému cíli zachování operační schopnosti těchto služeb. K námitce o snížení úrovně ochrany proti diskriminaci městský soud dodal, že ani podle předchozí úpravy (obsažené v zákoně č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky) nebylo možné považovat propuštění policisty ze služebního poměru z důvodu ztráty způsobilosti vykonávat jakoukoliv funkci v policii ze zdravotních důvodů za diskriminační a nezákonné.

[13] Jádrem odůvodnění rozsudku městského soudu pak bylo vypořádání námitek směřujících proti § 77 odst. 9 zákona o služebním poměru. Toto ustanovení vylučuje z pravomoci civilních soudů nároky vzniklé z porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení ve služebním poměru v případě, že k porušení těchto práv došlo rozhodnutím služebního funkcionáře. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu k tomu městský soud uvedl, že způsobilým titulem k uplatnění náhrady škody může být výlučně nezákonné rozhodnutí správního orgánu (v daném případě služebního funkcionáře), nikoliv však rozhodnutí, pro které s ohledem na nevyčerpání opravných prostředků platí presumpce správnosti a zákonnosti správních aktů, podle níž se pravomocný akt považuje za bezvadný, tj. zákonný a správný, dokud není autoritativně zrušen. Na rozdíl od jiného chování, pokud k nerovnému zacházení došlo vydáním rozhodnutí služebního funkcionáře, lze se proti němu účinně bránit v rámci řízení ve věcech služebního poměru před služebním orgánem. Nezákonnost rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru způsobenou jeho diskriminačním charakterem je však třeba namítnout v odvolání proti takovému rozhodnutí. Nepodáním odvolání si žalobce zároveň sám znemožnil předstoupit před správní soud se žalobou směřující proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věci jeho propuštění ze služebního poměru. To, že pro řízení před správním soudem platí kasační princip, neznamená, že jím poskytovaná ochrana je z hlediska ochrany práv účastníků řízení méně účinná. Městský soud se neztotožnil ani s námitkou, že odvolací lhůta je příliš krátká. Stejná odvolací lhůta platí pro všechny příslušníky, kteří hodlají proti rozhodnutí služebního funkcionáře podat odvolání, a nutně tedy dopadá i na žalobce bez ohledu na jeho subjektivní přesvědčení o krátkosti dané lhůty.

[14] Městský soud se též ztotožnil se zdůvodněním žalovaného, podle něhož komplexní úprava odškodňování příslušníků bezpečnostních sborů obsažená v zákoně o služebním poměru nepřipouští možnost přiznat žalobci peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu. V reakci na námitku systémové podjatosti městský soud odlišil případ žalobce od usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 1. 2022, čj. Konf 11/2018-64. Rovněž poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že k projednání nároku na náhradu nemajetkové újmy, který není výslovně uveden v zákoně o vojácích z povolání, je (s ohledem na veřejnoprávní charakter služebního poměru) příslušný správní orgán.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[15] Žalobce (stěžovatel) podal proti tomuto rozsudku městského soudu kasační stížnost. Uvedl, že nezákonnost napadeného rozsudku spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení pro rozpor s právními předpisy, resp. s ústavním pořádkem a právem EU. Stěžovatel dodal, že nesouhlasí s právním hodnocením, ke kterému dospěl městský soud. Domnívá se, že městský soud došel k nesprávným závěrům při

hodnocení žaloby. Kromě těchto úvodních formulací je však text podané kasační stížnosti totožný se žalobou (resp. v části s replikou k vyjádření žalovaného), kterou stěžovatel podal k městskému soudu. Proto Nejvyšší správní soud argumenty stěžovatele znovu nereprodukuje.

[16] Žalovaný ve vyjádření kasační stížnosti poukazuje na to, že kasační stížnost sestává z textu, který stěžovatel několikrát přestřel již před vydáním žalovaných rozhodnutí a následně též v žalobě proti žalovanému rozhodnutí. Kasační stížnost představuje okopírovanou správní žalobu. Žalobce v ní nereflektuje právní názor a závěry vyjádřené v napadeném rozsudku a přehlíží předmět řízení, v němž bylo vydáno žalované rozhodnutí, potažmo napadený rozsudek. Žalovaný se domnívá, že závěry obsažené v napadeném rozsudku jsou zákonné, podložené a dostatečně odůvodněné. S ohledem na to, že se domnívá, že kasační stížnost neobsahuje žádnou konkrétní námitku směřující proti právnímu posouzení městským soudem se žalovaný odkázal na závěry městského soudu, se kterými se plně ztotožňuje.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud se i s ohledem na vyjádření žalovaného a podobou uplatněné kasační argumentace předně zabýval přípustností kasační stížnosti. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není přípustná.

[18] Kasační stížnost lze podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost podaná z jiných důvodů je nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel musí reagovat na argumentaci krajského (městského) soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v řízení před krajským soudem, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36). Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby tedy byla přípustná, musí stěžovatel reagovat na rozhodnutí krajského (městského) soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho závěry. Nepostačuje proto, je-li kasační stížnost pouhým opakováním žalobních námitek (viz též usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[19] Jinak řečeno, aby byla kasační stížnost přípustná a projednatelná, nemůže spočívat v pouhém zopakování žalobních námitek anebo se nemůže zakládat výhradně na argumentaci, která se zcela míjí s nosnými důvody napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu. Tomuto požadavku stěžovatel (ani přes zastoupení advokátem) v tomto řízení nedostál.

[20] Nejvyšší správní soud se v dané věci s rozsáhlou kasační argumentací (tři okruhy námitek stěžovatel rozvádí ve více než 100 odstavcích) podrobně seznámil. Jak ovšem ověřil, v argumentaci (odůvodnění) k jednotlivým okruhům námitek stěžovatel v zásadě

pokračování

pouze zaměnil slovo „žalobce“ za slovo „stěžovatel“, jinak je argumentace totožná se žalobní argumentací popsanou výše. Stěžovatel do kasační stížnosti přidal jednak odstavec, ve kterém popisuje, že podání správní žaloby předcházelo správní řízení před žalovaným a správním orgánem I. stupně (odst. 7 kasační stížnosti). Kromě toho jsou součástí kasační stížnosti oproti žalobě též odstavce 80-83, které jsou však zkopírovanou argumentací uplatněnou stěžovatelem v řízení před městským soudem v replice k vyjádření žalovaného. Nově přidaným je pak již jen odstavec 79, ve kterém stěžovatel pouze vyslovil že: *„Přitom skutečnost, že se stěžovatel nebránil proti propuštění ze služebních poměrů ve lhůtě 15 dnů, je Městským soudem v Praze považována za podstatný důvod, pro zamítnutí správní žaloby.“* Jinak je dokonce i samotné číslování odstavců naprosto totožné.

[21] S ohledem na výše uvedené je tedy zřejmé, že i přes drobné odlišnosti ve formulaci žaloby a kasační stížnosti stěžovatel uplatnil shodnou argumentaci, kterou městský soud odpovídajícím způsobem vypořádal v napadeném rozsudku a s ohledem na výše reprodukované závěry označil za nedůvodnou. Stěžovatel nyní nepřednesl nic, co by závěry napadeného rozsudku městského soudu zpochybňovalo a čím by se Nejvyšší správní soud mohl v tomto řízení zabývat. Odůvodnění kasační stížnosti v předestřené podobě nemůže v dané věci představovat ani přípustné zopakování argumentace, které by mohlo proti závěrům napadeného rozsudku nadále obstát. Jak plyne z výše provedené podrobné rekapitulace žaloby a rozhodnutí městského soudu, napadený rozsudek na jednotlivé okruhy žalobní argumentace podrobně reagoval a srozumitelně je vypořádal. Neopomněl přitom ani stěžovatelem tvrzenou protiústavnost relevantní právní úpravy, resp. otázku jejího rozporu s právem EU. Jelikož se tedy uplatněné kasační námitky míjí s důvody, pro které lze dle § 103 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí krajského (zde městského) soudu napadnout, je kasační stížnost v souladu s výše shrnutou a setrvalou judikaturou nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[22] Pro úplnost je třeba připomenout požadavek, podle něhož má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (rozsudek NSS z 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, čj. 8 As 5/2022-44). Z toho důvodu tedy rozhodně nelze za projednatelné kasační námitky považovat ani shora reprodukované výchozí obecné formulace stěžovatele týkající se tvrzené nezákonnosti napadeného rozsudku, resp. nesouhlasu s hodnocením ze strany městského soudu. Zbývá dodat, že nenalezl-li Nejvyšší správní soud v daném případě žádnou přípustnou kasační námitku, již by se mohl zabývat, z logiky věci se nemohl podstatou věci jakkoliv zabývat, a tedy ani uvažovat o předložení věci Ústavnímu soudu k posouzení ústavní konformity stěžovatelem zpochybňované právní úpravy.

V. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše pospaných důvodů tak Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s.

[24] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[25] Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč stěžovateli podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Podle tohoto ustanovení soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Soudní poplatek ve výši 5 000 Kč tak bude v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích vrácen k rukám zástupce stěžovatele.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. března 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu